

Arrest

nr. 96 543 van 4 februari 2013
in de zaak RvV X/ II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Indiase nationaliteit te zijn en die handelt in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarige kinderen X, X en X, op 18 juli 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 19 juni 2012 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 januari 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 januari 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. ECTORS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeksters echtgenoot diende op 29 maart 2010 een aanvraag in tot afgifte van een verklaring van inschrijving als werknemer of werkzoekende.

1.2. Op 20 juli 2010 werd verzoeksters echtgenoot in het bezit gesteld van een E-kaart geldig tot 30 juni 2015.

1.3. Verzoekster diende samen met haar kinderen op 24 oktober 2011 bij het Belgische consulaat te New Delhi een aanvraag in om in het bezit te worden gesteld van een visum type D (gezinshereniging), teneinde haar echtgenoot en de vader van de kinderen in België te kunnen vervoegen.

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding besliste op 8 maart 2012 de visumaanvragen voor verzoekster en haar kinderen in te willigen.

1.5. Nadat was vastgesteld dat verzoeksters echtgenoot werd gesteund door het OCMW verzocht de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding hem, via een op 19 april 2012 gedateerd schrijven, om zijn economische activiteiten in het Rijk of de andere gronden waarop hij meende een verder verblijfsrecht te kunnen laten gelden, alsmede de omstandigheden die hem ertoe brachten steun aan te vragen, toe te lichten en recente bewijzen hieromtrent over te maken.

1.6. Verzoekster werd op 21 mei 2012 in het bezit gesteld van een F-kaart.

1.7. Op 19 juni 2012 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding ten aanzien van verzoeksters echtgenoot de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

1.8. De staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 19 juni 2012 tevens ten aanzien van verzoekster en haar kinderen de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoekster ter kennis werd gebracht op 28 juni 2012, is gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van artikel 42 quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 49 / 54 / 57 gelezen in combinatie met artikel 69 ter van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van

Naam: [K. K.], Nationaliteit: India

+ [S. S.]

+ [S. L.]

+ [K. K.]

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing

Betrokkene diende een aanvraag in tot verklaring van inschrijving als echtgenote van [S. S.] [...] en verkreeg de F-kaart op 21/5/12. Overeenkomstig artikel 42quater, §5 van de wet van 15.12.1980 kan de minister of zijn gemachtigde controleren of aan de naleving van de verblijfsvoorwaarden wordt voldaan.

Ten gevolge van de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht van [S. S.] [...] waarbij betrokkene zich vervoegde, wordt eveneens een einde gesteld aan het verblijfsrecht van betrokkene, overeenkomstig artikel 42 quater van de wet van 15.12.1980.

In belang van de minderjarige kinderen en gezien de intrekking van de verklaring van inschrijving van [S. S.] [...], dient ook het verblijf van de kinderen zelf te worden beëindigd overeenkomstig artikel 42quater§1, 1° van de wet van 15.12.1980.

Op 19/4/12 verstuurde Dienst Vreemdelingenzaken een uitnodigingsbrief naar de gemeente waarbij betrokkenen werden uitgenodigd eventuele humanitaire elementen toe te lichten overeenkomstig art. 42 ter §1, 3e lid en/of art. 42 quater §1, 3e lid waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling van het dossier. Betrokkene betekende de uitnodigingsbrief op 9/5/12, en legde binnen de gegeven maand volgende documenten voor: een ocmw attest dd 29/5/12; 3 loonfiches (Maart 2012: 9uur + 11 uur; april 2012: 36 uur) en een vdab inschrijvingsbewijs dd 3/5/12. Gezien er geen gewag werd gemaakt van eventuele humanitaire elementen overeenkomstig art. 42 quater §1, 3e lid van de wet van 15.12.1980 waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling van het dossier, is het redelijk te stellen dat betrokkenen moeten in staat zijn [S. S.] te vervoegen."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoekster te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeksters betoog luidt als volgt:

“Verzoekers steunen hun verzoekschrift op dezelfde middelen als die van hun echtgenoot/vader [S. S.]. Om deze redenen worden de middelen van de heer [S.] integraal overgenomen. De vermelde stukken zijn diegene die worden aangewend door de heer [S.]:

“3.1. Eerste middel: schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel.

De overheid heeft bijkomend onderzoek verricht naar de situatie van verzoeker. Uit de 'motivering' van de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat zij zich niet op de juiste feitelijke gegevens heeft gebaseerd bij het nemen van haar beslissing (stuk 2). Het zorgvuldigheidsbeginsel verplicht verweerder haar beslissingen op zorgvuldige wijze voor te bereiden en te baseren op een correcte feitenvinding. Zij dient met kennis van zaken een beslissing te nemen. Dit is in casu niet het geval. Verweerder heeft de situatie van verzoeker niet correct kunnen beoordelen. Zij is immers op basis van foutieve informatie tot een beslissing gekomen. Het zorgvuldigheidsbeginsel werd hiermee geschonden. Een beslissing kan slechts genomen worden na behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle gegevens.

Terwijl verzoeker eenvoudig kan aantonen dat hij niet "slechts 37 dagen tewerkgesteld was tijdens de periode 30.06.2010-19.06.2012". Tijdens het jaar 2010 alleen al heeft verzoeker méér gewerkt dan de voorgehouden 37 dagen, nl. 49 dagen. Hij brengt hiervoor de nodige stukken ter staving bij (stuk 4-9). Bovendien heeft verzoeker ook tijdens de jaren 2011 en 2012, behalve tijdens de periodes van ernstige verzwakking en/of ziekte, gewerkt. Ook hiervan brengt verzoeker de nodige stavingstukken bij. Dit blijkt ook uit de belastingsaangifte van verzoeker (stukken 5-9 en 13-14).

Verzoeker stelt zich vragen bij de inhoud van het 'bijkomend onderzoek' van de Dienst Vreemdelingen-zaken. De belastingsaangiftes van verzoeker zijn genoegzaam gekend bij de overheid. Dat verzoeker - op verzoek van verweerder - enkel stukken heeft bijgebracht die op zijn (toenmalige) huidige situatie slaan kan hem niet worden verweten. Hij heeft bijgebracht wat hem werd gevraagd. Er werd niet gevraagd een overzicht te bezorgen van zijn tewerkstelling vanaf 30.06.2010. Verzoeker mocht er bovendien op vertrouwen dat de overheid op de hoogte was van zijn tewerkstellingshistoriek die minstens aan de hand van zijn belastingsaangiften kon worden nagetrokken.”

3.2. Tweede middel: Schending van art. 40, §4, 1° en 42bis, §2 van de Vreemdelingenwet.

“Doordat de overheid haar beslissing om een einde te stellen aan het recht op verblijf steunt op art. 42bis van de Vreemdelingenwet:

[...]

Verweerder stelt dat verzoeker de voorbije 6 maanden slechts 12 dagen heeft gewerkt en dat bijgevolg hij "zich niet langer kan beroepen op het uitzonderingsartikel 42bis §2, 3° waarin opgenomen staat dat hij gedurende de eerste 6 maanden volgend op zijn eerste dag als werkzoekend, beschouwd dient te worden als werknemer. Intussen zijn deze 6 maanden reeds ruimschoots overschreven en kan [verzoeker] niet meer worden beschouwd als werknemer artikel 42bis §2, 3° van de wet van 15-12-1980.”

Terwijl art. 42bis, §2 Vreemdelingenwet stelt:

“§ 2. Een burger van de Unie behoudt evenwel het verblijfsrecht zoals voorzien in artikel 40, § 4, eerste lid, 1°, in de volgende gevallen :

1° hij is als gevolg van ziekte of ongeval tijdelijk arbeidsongeschikt; [...]

Hoger werd reeds afdoende aangetoond dat de overheid zich op foutieve gegevens heeft gebaseerd om tot haar beslissing te komen wat betreft de tewerkstellingsperiode 2010-heden.

Verzoeker heeft gehoor gegeven aan het verzoek van de Dienst Vreemdelingenzaken om stukken bij te brengen i.v.m. zijn toenmalige (huidige) situatie. De voorbije zes maanden heeft verzoeker inderdaad weinig gewerkt, doch dit is te wijten aan het volgende:

Vanaf midden februari 2012 heeft verzoeker te kampen gehad met zware gezondheidsklachten. Hij werd gediagnosticeerd met een chronische virale hepatitis C en was gedurende enige tijd niet in staat om te gaan werken. Hij was arbeidsongeschikt tijdens deze periode (stukken 11-19). Verzoeker werd/wordt hiervoor behandeld. Hij zal hij gedurende 6 à 9 tot 12 maanden medicatie moeten nemen voor hepatitis C. Deze therapie kan pas aanvangen na het beëindigen van zijn tuberculostatica. De huisarts van verzoeker heeft voorgeschreven dat deze therapieën niet onderbroken mogen worden (stukken 11-18).

Art. 42bis, §2, 1° van de Vreemdelingenwet stelt dat een Unieburger zijn verblijfsrecht behoudt wanneer hij ten gevolge van ziekte tijdelijk arbeidsongeschikt is. Verweerder heeft gemotiveerd dat verzoeker een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel. Verzoeker is tijdens de maanden februari/maart/april/mei ernstig ziek geweest en was arbeidsongeschikt tijdens deze periode. Verzoeker bevindt zich onmiskenbaar in de voorwaarden van art. 42bis §2, 1° van de Vreemdelingenwet. Hij behoudt het verblijfsrecht wanneer hij ten gevolg van ziekte tijdelijk arbeidsongeschikt is geweest.

Actueel is de gezondheidstoestand van verzoeker dermate verbeterd dat hij terug in staat is om te gaan werken. Hij heeft uitzicht op werk in de landbouwsector vanaf einde juli/begin augustus.

Hij heeft overigens enkel tijdens deze periode van ziekte hulp gekregen van het OCMW. Voor de rest heeft verzoeker sinds zijn verblijf in België geen enkele OCMW steun ontvangen (stuk 10). Verweerder kan derhalve bezwaarlijk voorhouden dat verzoeker een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel.

Dat de beroepstermijn nog niet verstreken is.

Dat de aangevoerde middelen ernstig zijn."

3.2. De Raad stelt vast dat verzoekster in wezen stelt dat, aangezien de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten die de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding op 19 juni 2012 ten aanzien van haar echtgenoot nam niet op correcte gronden en met respect voor de beginselen van behoorlijk bestuur en de bepalingen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen werd genomen, ook de in casu bestreden beslissing – die verwijst naar voormelde beslissing – dient te worden vernietigd.

Er dient evenwel op te worden gewezen dat de Raad bij arrest nr. 96 542 van 4 februari 2013 heeft geoordeeld dat de door verzoekers echtgenoot aangevoerde middelen niet konden leiden tot de vernietiging van de ten aanzien van hem genomen beslissingen. Tot dit besluit werd gekomen op basis van de volgende overwegingen:

"[...]. De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 42bis, § 1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Deze bepaling luidt als volgt:

"§ 1. Er kan een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie door de minister of zijn gemachtigde indien hij niet meer voldoet aan de in artikel 40, § 4, en de in artikel 40bis, § 4, tweede lid, bedoelde voorwaarden of, voor de in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° en 3°, bedoelde gevallen, indien hij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk. De minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan."

Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt dat verzoeker op 20 juli 2010 tot een verblijf in het Rijk werd toegelaten, nadat hij een arbeidsovereenkomst voor onbepaalde duur die voorzag in een deeltijdse tewerkstelling van dertien uur per week en loonbrieven waaruit bleek dat hij ook bij andere werkgevers als fruitplukker actief was had voorgelegd.

De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding oordeelde op 19 juni 2012 dat verzoeker niet langer kon beschouwd worden als werknemer aangezien hij slechts marginaal is tewerkgesteld.

Er dient te worden geduid dat verzoeker slechts kan beschouwd worden als werknemer indien er sprake is van het verrichten van "reële en daadwerkelijke arbeid, met uitsluiting van werkzaamheden van zo geringe omvang dat zij louter marginaal en bijkomstig blijken" (HvJ 23 maart 1982, 53/81, D. M. Levin/staatssecretaris van Justitie, punt 17; zie ook HvJ 13 april 2000, C-176/96, Lehtonen, punt 44; HvJ 6 november 2003, C-413/01, Ninni-Orasche, punt 26).

Verzoeker voert terecht aan dat in de bestreden beslissing verkeerdelijk wordt gesteld dat hij in de periode van 30 juni 2010 tot 19 juni 2012 slechts zevenendertig dagen tewerkgesteld was terwijl hij alleen al in het jaar 2010 negenenveertig dagen economisch actief was. Verzoekers kritiek is echter gericht tegen een overtollige overweging in de bestreden beslissing en een dergelijke grief kan geen aanleiding kan geven tot de vernietiging van deze beslissing. De correcte vaststelling dat verzoekers tewerkstelling in de zes maanden voorafgaand aan de bestreden beslissing marginaal is volstaat in casu immers om te concluderen dat hij niet langer als werknemer, in de zin van artikel 40, § 4, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, kan worden beschouwd.

De uiteenzetting van verzoeker dat hij in de jaren 2011 en 2012, behoudens wanneer hij ziek was, heeft gewerkt doet aan voorgaande vaststelling geen afbreuk. De door verzoeker aangebrachte stukken omtrent zijn gezondheidstoestand laten bovendien niet toe te besluiten dat zijn medische problemen van die aard zijn dat zij hem verhinderden om te werken.

De belastingaangiftes waarnaar verzoeker verwijst leren de Raad dat verzoeker slechts een zeer beperkt loon ontving – namelijk 2384,70 euro in het jaar 2010 en 2357,91 euro in het jaar 2011– en bevestigen bijgevolg enkel verweerders standpunt dat verzoekers economische activiteiten niet van die aard zijn dat er kan gesteld worden dat er een evolutie tot een volwaardige tewerkstelling is.

Verzoeker toont derhalve niet aan dat de feiten die aan de basis liggen van determinerende motieven van de bestreden beslissing niet correct zijn of dat verweerder op kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit kwam.

Een schending van de materiële motiveringsplicht blijkt niet.

Hij toont evenmin aan dat verweerder het vertrouwensbeginsel miskende door geen rekening te houden met documenten die hij zelf niet dienstig achtte om onder de aandacht van verweerder te brengen en/of die verweerders standpunt slechts bevestigen.

Verzoeker toont ook niet aan dat verweerder, die hem alvorens de bestreden beslissing te nemen uitnodigde om toelichting te verstrekken bij zijn situatie en hem de mogelijkheid gaf om overtuigingsstukken over te maken, de bestreden beslissing niet zorgvuldig zou hebben voorbereid.

Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

[...]

[...] De Raad stelt vast dat verzoeker erkent dat hij in de zes maanden die voorafgingen aan de bestreden beslissing weinig heeft gewerkt. Hij houdt evenwel voor dat hij toch verder als werknemer in de zin van artikel 40, § 4, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet dient te worden beschouwd omdat artikel 42bis, § 2 van de Vreemdelingenwet voorziet dat een persoon die als werknemer tot een verblijf werd toegelaten zijn verblijfsrecht behoudt zolang hij als gevolg van een ziekte of ongeval tijdelijk arbeidsongeschikt is.

Zoals reeds gesteld bij de bespreking van het eerste middel heeft verweerder, alvorens de bestreden beslissing te nemen, verzoeker uitgenodigd om zijn economische activiteiten, vooruitzichten op

tewerkstelling en/of bestaansmiddelen aan te tonen, en eventuele humanitaire elementen, waaronder zijn gezondheidstoestand, toe te lichten. Verweerder heeft verzoeker gewezen op het belang van deze informatie door te duiden dat het ontbreken van inlichtingen kon leiden tot het verlies van zijn verblijfsrecht. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker naar aanleiding van dit verzoek, dat hem op 5 mei 2012 werd ter kennis gebracht, volgende documenten overmaakte: een OCMW attest van 29 mei 2012, drie loonfiches waaruit bleek dat hij in de maand maart 2012 twintig uur werkte en dat hij in de maand april 2012 gedurende zesendertig uur was tewerkgesteld en een VDAB inschrijvingsbewijs van 3 mei 2012. Verzoeker bracht geen enkel gegeven aan waaruit verweerder kon afleiden dat hij enig gezondheidsprobleem had dat hem verhinderde om te werken. Gezien verzoeker zijn gezondheidsproblemen zelf niet nuttig achtte om mee te delen aan verweerder kan niet ingezien worden op welke wijze verweerder kennis kon hebben van deze problemen en hij hiermee rekening kon houden bij het nemen van de bestreden beslissing. Daarenboven moet worden geduid dat uit de door verzoeker bij zijn verzoekschrift gevoegde stukken die betrekking hebben op zijn medische toestand ook geenszins blijkt dat hij als gevolg van een ziekte of een ongeval tijdelijk arbeidsongeschikt was. De aangebrachte stukken laten slechts toe vast te stellen dat verzoeker twee maal gedurende twee dagen werd opgenomen in het ziekenhuis en dat hij gedurende langere tijd medicatie dient te nemen. Het feit dat verzoeker in de periode waarin hij stelt arbeidsongeschikt geweest te zijn toch een aantal uur ging werken ontkracht tevens zijn stelling dat hij arbeidsongeschikt was.

Verzoeker maakt met zijn beschouwingen omtrent zijn gezondheidstoestand niet aannemelijk dat verweerder de artikelen 40, § 4, eerste lid, 1° en 42bis, § 2 van de Vreemdelingenwet heeft geschonden.

Door ongestaafd voor te houden dat hij intussen uitzicht heeft op werk in de landbouwsector en door toe te lichten dat hij slechts gedurende vier maanden OCMW-steun ontving toont hij ook niet aan dat verweerder voormelde wetsbepalingen heeft miskend.

Het tweede middel is ongegrond."

Gelet op voorgaande vaststellingen en aangezien verzoekster geen andere grieven aanvoert moet worden besloten dat geen gegrond middel dat kan leiden tot de nietigverklaring van de in voorliggende zaak bestreden beslissing werd aangevoerd.

4. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier februari tweeduizend dertien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK